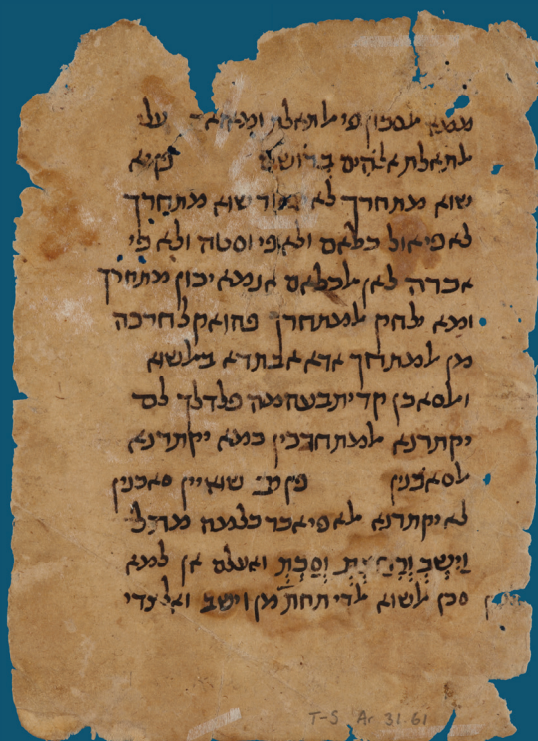

The Tiberian Pronunciation Tradition of Biblical Hebrew

Volume II

GEOFFREY KHAN

<https://www.openbookpublishers.com>

© 2020 Geoffrey Khan.

This work is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International license (CC BY 4.0). This license allows you to share, copy, distribute and transmit the text; to adapt the text and to make commercial use of the text providing attribution is made to the authors (but not in any way that suggests that they endorse you or your use of the work). Attribution should include the following information:

Geoffrey Khan, *The Tiberian Pronunciation Tradition of Biblical Hebrew, Volume II*.
Cambridge, UK: Open Book Publishers, 2020, <https://doi.org/10.11647/OBP.0194>

In order to access detailed and updated information on the license, please visit, <https://doi.org/10.11647/OBP.0194#copyright>

Further details about CC BY licenses are available at, <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/>

All external links were active at the time of publication unless otherwise stated and have been archived via the Internet Archive Wayback Machine at <https://archive.org/web>

Updated digital material and resources associated with this volume are available at <https://doi.org/10.11647/OBP.0194#resources>

Every effort has been made to identify and contact copyright holders and any omission or error will be corrected if notification is made to the publisher.

Semitic Languages and Cultures 1, volume 2.

ISSN (print): 2632-6906

ISSN (digital): 2632-6914

ISBN Paperback: 978-1-78374-857-0

ISBN Hardback: 978-1-78374-858-7

ISBN Digital (PDF): 978-1-78374-859-4

DOI: 10.11647/OBP.0194

Cover image: Cambridge University Library T-S Ar. 31.61 (Hidāyat al-Qāri'). Courtesy of the Syndics of Cambridge University Library

Cover design: Luca Baffa.

HIDĀYAT AL-QĀRĪ' (SHORT VERSION)

II.S.0.0. (INTRODUCTION)

GAP

II.S.0.1.

This is the book of the abbreviated version of *The Guide for the Reader*, known as *The Book of Essential Requirements*.¹

II.S.0.2.

Its author begins and says: You, may God support you, asked me to abbreviate for you *The Book of Rules*, which is generally known as *The Guide for the Reader*, in which I mention its essential requirements. So, I am here responding to this request of yours, asking God to grant me success in this, possibly including where necessary what was not mentioned in *The Guide for the Reader*. From Him, may He be exalted, I seek help.

II.S.0.3.

If somebody were to ask what the need is for knowledge of the rules of biblical recitation, the response should be: because the accents change meanings, for example קוּמִי אֲרִי 'Arise! Shine!' (Isa. 60.1), which are two feminine singular imperatives, since the accent is on the first letter, but לְיוֹם קוּמִי לְעֵד 'for the day when I arise as a witness' (Zeph. 3.8), אֲרִי וְיִשְׁעִי 'The Lord is my light and my salvation' (Psa. 27.1), which are two masculine nouns, since the accent is at the end and not the beginning of the word. Other examples are שָׁבוּ עַל-עֲוֹנוֹת אֲבוֹתָם 'They have turned back to the iniquities of their forefathers' (Jer. 11.10), which denotes 'returning' since the accent is on the first letter,

¹ Literally: the book of the lifeblood.

הדאיה אלקאר

II.S.0.0.

GAP

II.S.0.1.

הדא כתאב מכתצר הדאיה אלקאר יוערף בכתאב
(S20:1r) אלמהגה

II.S.0.2.

אבתדי מצנפה וקאל סאלתם איידכם אללה אן אכתצר לכם
כתאב אלשרוט אלמלקב בהדאיה אלקאר בחית אדכר מוהגה
והא אנא מגיב לכם אלי דלך סאילא ללה תופיקי פיה מע מא 5
עסאה אן ינצאף אליה ממא לם ידכר פי הדאיה אלקאר ובה תע
אסתעין

II.S.0.3.

אן קאל קאיל מא אלחאגה אלי עלם אלשרוט פי אלמקרא קיל
לה לאן אלחאן מגיירה ללמעאני מתל קומי אורי אמרין למונת
מן חית אן אלטעם עלי אול חרף מתל ליום קומי לעד ייי אורי 10
וישעי אסמין למדכר למא תאכר אללחן ען אול אלכלמה (S9:1r)
ומתל שבו על עונות אבותם מן אלרגוע לאן אלטעם עלי אול

but $\text{וַיִּבְזְזוּ שָׁבָו}$ 'they captured and made their prey' (Gen. 34.29), which denotes 'capturing' since the accent is placed not on the beginning of the word but on its end.

II.S.0.4.

A further reason is that this reading, which is now current in the Land of Israel, is the reading of Ezra, peace be upon him, and his generation, because the nation was not cut off from the Land of Israel from the time of Ezra, peace be upon him, in the Second Temple, until now, except from Jerusalem during the reign of Edom over the land. Israel taught this reading to their children until now, generation after generation. Another reason is that if somebody were to read the twenty-one books with the accents of the three books or the three books with the accents of the twenty-one books, this would be rejected. Likewise, if somebody read *merkha* in place of *darga* or *darga* in place of *merkha*, the congregation would declare him to be in error in this regard.

II.S.0.5.

So, if there are rules for the accents, there is a need to know them.

חרף שבו ויבוזו מן אלסבי לתאכר אללחן ען אול כלמה אלי

אכרהא

II.S.0.4.

ולאן הדה אלקראה אלדי פי ארץ ישראל אלאן הי קראה עזרא 15

עה וגילה לאן מא אנקטעת אלאמה מן ארץ ישראל מן זמאן

עזרא עה פי בית שני אלי אלאן אלא מן ירושלם פקט פי זמאן

מלך אדום ללארץ וישראל יעלמון אולאדהם אלי אלאן גיל בעד

גיל הדה אלקראה ולאן לו קרא אלאנסאן אלכא ספר בלחן אלג

אספאר או אלג אספאר בלחן אלכא ספר לרד דלך עליה וכדא 20

לו קרא מוצע סלסלה מארכה או מוצע מארכה סלסלה לגלטה

אלגמע פי דלך

II.S.0.5.

ואדא (S9:1v) כאן ללאלחאן שרוט פקד דעת אלחאגה אלא

עלמהא

II.S.1.0.

SECTION CONCERNING THE PLACE OF ARTICULATION OF THE LETTERS

II.S.1.1.

The letters consist of twenty-two basic letters. They fall into five groups in five places of articulation, namely אֶהָחֵץ, גִּזְכֹּרֶךְ, דְּטֵלֶנֶת, שְׁצֹטִי and בְּזֹמֶךְ.

II.S.1.2.

Take note that the place of articulation of אֶהָחֵץ is the root of the tongue and the place of swallowing, that is the throat and the base of the tongue. For this reason they are the lightest of the letters and never take *dagesh*. It may be thought that *he* and *alef* take *dagesh*, but this is not the case. This is because the dot in the *he* at the end of a word indicates the (consonantal) property of the *he*. Surely you see that the property of the *he* at the beginning and in the middle of a word appears without a dot. As for (the dot in) *alef* in the four places (where it is found), namely וַיְבִיאוּ לּוֹ 'and they brought him' (Gen. 43.26), תְּבִיאוּ 'you shall bring' (Lev. 23.17), וַיְבִיאוּ לָנוּ 'and they brought to us' (Ezra 8.18), לֹא רָאוּ 'were not seen' (Job 33.21), this reflects a strong effort to pronounce the letter by the reader and is not *dagesh*.

II.S.1.0.

פצל פי מחל אלחרוף

25

II.S.1.1.

אלחרוף כב חרפא אצולא (S20:2r) תגי כמס אקסאם פי כמסה
מ[חאל והי] אהחע גיכרק דטלנת זסעש בזמף

II.S.1.2.

אעלם אן אהחע מחלהא עיקר הלשון ובית הבליעה והו
אלחלקום ואצל אללסאן ולדלך כאנת אכף אלחרוף לא ידכלהא
דגש בתה ואלהי ואלאלף קד יוצן אן ידכלהא דגש וליס אלחאל 30
כדלך לאן אלנקטה פי אלהי פי אכר אלכלאם תטהר טעם אלהי
אלי תרי אן טעם אלהי פי אול אלכלאם ופי וסטה יטהר מן דון
אלנקטה ואלאלף פי אלארבעה מואצע אלתי הי וביאו לו תביאו
ויביאו לנו לא ראו פהו תכלף יתכלפה אלקאר פי כרוגה שדידא

פליס הדא דגש

35

27 מ[חאל והי] [[מחאל והי S8:1r | אהחע... בזמף] אהחע גיכק דטלנת
זסערש בזמף S9:1v | זסעש] זסשן S8:1r 30 בתה] אלבתה S9:1v
וואלהי] *et passim* אלהא S8:1r | יוצן] יטן S8:1r 33 אלארבעה]
ארבע S8:1r

II.S.1.3.

The place of articulation of קֶרֶבֶת is the middle of the tongue, in its wide part. The place of articulation of קֶרֶבֶת pronounced *rafe* is the third of the tongue adjacent of the throat.

II.S.1.4.

The place of articulation of קֶרֶבֶת is the extremity of the tongue in combination with the flesh of the teeth. When the letters קֶרֶבֶת are pronounced *rafe*, the extremity of the tongue is pressed gently onto the flesh of the teeth.

II.S.1.5.

The place of articulation of קֶרֶבֶת is the teeth.

II.S.1.6.

The place of articulation of קֶרֶבֶת is the lips. When קֶרֶבֶת are *rafe*, the lips are closed gently while they are pronounced.

II.S.1.7.

It is said that the letters interchange with one another, as in קֶרֶבֶת 'he scattered' (Psa. 68.31) and קֶרֶבֶת 'he has distributed' (Psa. 112.9), קֶרֶבֶת 'he will (not) rejoice' (Job 20.18), קֶרֶבֶת 'it exults' (1 Chron. 16.32), and similar forms. There are cases of enhancement and reduction. It is preferable, however, not to call it 'interchanging', for it is possible that this takes place for a reason, either to express multiplicity or paucity, or for some

II.S.1.3.

גִּיבְרִיק מַחְלָהּ וּסְט אַלְלִסְאָן בַּעֲרֻזָּה וּמַחֵל גִּיבְרִיק אַלְמֹרְפִיין תִּלְתּ
אַלְלִסְאָן מִמָּא יִלִּי אַלְחִלְקוּם

II.S.1.4.

דְּטִלְנִת מַחְלָהּ טַרְף אַל[לְסָאן וּלְח]ם אַלְאִסְנָאן וּדְת אַלְמֹרְפִיין
(S20:2v) [יִלְצַק טַרְף] אַלְלִסְאָן בַּלְחָם אַלְאִסְנָאן בַּרְפַּק

II.S.1.5.

זְסַצְשׁ מַחְלָהּ אַלְאִסְנָאן 40

II.S.1.6.

בְּזִמְגִי מַחְלָהּ אַלְשַׁפְתִּין בְּי אַלְמֹרְפִיין תַּטְבַּק אַלְשַׁפְתִּין בַּהֲמָא
בַּרְפַּק

II.S.1.7.

אַלְחֲרוּף יִקָּאֵל אַנְהָא תַנְבַּדֵּל בַּעֲזָן בַּבַּעֲזָן מַתֵּל בְּזִר פְּזִר יַעֲלוּס

יַעֲלוּץ וּנְחוּ דִלְךָ וּתְגִי זִוְאִיד וּנְוֹאִקָּן וְאַלְאִוִּלָּא אֵן לָא יִקָּאֵל דִּלְךָ

לָאֵן יִמְכֵן אַלְתַּבְדִּיל אַדָּא כְּאֵן עֲלִי וְגַה אֲמָא לְכַתְרָה אִו לְקִלְהָ אִו 45

36 גִּיבְרִיק] גִּיבְרִיק S15:1r 38 אַל[לְסָאן וּלְח]ם אַלְלִסְאָן וּלְחָם S8:1v

39 [[יִלְצַק טַרְף]] יִלְצַק טַרְף S8:1v 40 זְסַצְשׁ] זְסַצְשׁ S15:1r

44 וְאַלְאִוִּלָּא] אַלְאִוִּלָּא S21:1v

other reason. They give the form *bet* to express one sense and for another sense they give it *pe*. Likewise with עֵלִי, when the joy has a particular sense, they give it *samekh* and for another sense they give it *zayin*, and so forth concerning what I initially said were cases of interchange and inversion.

לוגה מן אלוגוה יגעלוהא בבי ועלי וגה גירה יגעלוהא בפי וכדלך
 יעלוס אדא כאן אלמרח עלי וגה יגעלוהא בסמאך ועלי וגה אכר
 יגעלוהא בזאי אלי גיר דלך ממא קד כנת פי אלאול אקול אנה
 ינבדל וינקלב

46 יגעלוהא¹ [יגעלוה S21:1v | בבי [בבא S21:1v | גירה [אכר
 S21:1v | יגעלוהא² [יגעלוה S21:1v | בפי [בפא S21:1v
 47 יגעלוהא [יגעלוה S21:1v

II.S.2.0.

SECTION CONCERNING אִיָּה AND בְּגִדְכֶם

II.S.2.1.

When one of these four letters, I mean אִיָּה, is at the end of a word and the word is conjoined to what follows it by a (conjunctive) accent, and when the second word begins with one these six letters, I mean בְּגִדְכֶם, this letter is pronounced *rafe*, for example כִּי בְּאַפָּם הָרְגוּ 'for in their anger they have slain' (Gen. 49.6), וַיְהִי דְבַר־יְהוָה 'and the word of the Lord was' (1 Kings 17.2, etc.), וְאֶקְחָה פֶתֶלְחָם 'and I shall fetch a morsel of bread' (Gen. 18.5), and similar cases.

II.S.2.2.

There are nine types of cases that break the rule I have just mentioned. These are *'oghera*, *di-fsiq*, *di-dhhiq*, *'athe me-rahiq*, *mappiq he*, *mappiq vav*, *mappiq yod*, two identical letters, *bet* and *pe*.

II.S.2.3.

As for *'oghera*, this is the 'collection' of only seven words. Four of these are in the song וַיִּשְׂע (Exod. 14.30, 'the Song of the Sea'). These are הָאֵל הָאֵל 'he has triumphed gloriously' (Exod. 15.1) and the other case of this (Exod. 15.21), יָדְמוּ כְּאֶבֶן 'they are as still as a stone' (Exod. 15.16), מִי כְמֹכָה נְאֻדָּר בְּקֹדֶשׁ 'Who is like you, majestic in holiness?' (Exod. 15.11). In the book of Isaiah

II.S.2.0.

פצל פי חרוף אוֹיָהּ ובגדלכֶּפֶת

50

II.S.2.1.

הדה אלארבעה חרוף אעני אוֹיָהּ אדא כאן אחדהא פי אכר
כלמה וכאנת אלכלמה מצאפה אלי מא בעדהא באללחון וכאנת
אלכלמה אלתאניה אולהא אחד הדה אלסתה חרוף אעני בגד
כֶּפֶת כרג דלך אלחרף מרפי כפיף כקולה כי באפס (S20:3r) הרגו

ויהי דבר ייי ואקחה פת לחם ואמתאל דלך

55

II.S.2.2.

ואלדי כרג ען מא דכרת תסעה כואסר הם אוֹיָיָהּ ודפסיק
ודדחיק וְאַתָּא מרחיק ומפיק הי ומפיק ואו ומפיק יוד וחרפין
מתראדפין ובי ופי

II.S.2.3.

אוגירה גאמעה לסבעה כלם פקט ארבעה מנהא פי שירה ויושע

והי גָּאָה גאה וחבירו ידמו כָּאָבֶן מי כמוכה נאדר בקדש ופי ספר

60

56 ען...דכרת] ען דלך S15:1v | אוֹיָיָהּ...57 יוד] אוֹיָיָהּ וְדִפְסִיק
וְדִדְחִיק וְאַתָּא מְרַחֵק וּמְפִיק הָא וּמְפִיק וְאוּ מְפִיק יוֹד S27:1r-1v

there is *וְשִׁמְתִי כְּדָבָר* 'and I shall make (your pinnacles) of agate' (Isa. 54.12). In the book of Jeremiah there is *וְנִלְאֵיתִי בְּלֶבֶל וְלֹא אוּכַל* 'and I am weary of holding it in and I cannot' (Jer. 20.9). In the book of Daniel there is *וְחָכְמָה כְּחָכְמַת־אֱלֹהִים* 'and wisdom like wisdom of the gods' (Dan. 5.11). I do not know any disagreements concerning these seven. In other cases, concerning which there are disagreements, the reader should choose which of the variants he wants to read in his reading and nobody can reject this.

II.S.2.4.

As for *di-fsiq*, whenever *paseq* comes between one of the letters *אֹיִה* and the letters *בְּגִדְכֶפֶת*, the letters *אֹיִה* have no influence, for example, *יֹסֶף יְהוָה עַל־עַמּוֹן כְּהֵם* 'May the Lord add to his people (a hundred times as many) as them' (1 Chron. 21.3), *עָשׂוּן כָּלָה* 'they have done completely' (Gen. 18.21), and similar cases. There is no exception to this type of case that breaks the rule.

II.S.2.5.

Di-dhhiq: The meaning of *di-dhhiq* (literally: what is compressed) is that between the accent that is in the word containing one of the *אֹיִה* letters and a *בְּגִדְכֶפֶת* letter there is a vowel and this vowel is not dwelt upon or prolonged in pronunciation. On account of this compressed vowel the rule of the *אֹיִה* is broken, as in *וְאָעִידָה בָּם* 'that I may call to witness against them' (Deut. 31.28), *וְהִגִּיתָ בּוֹ* 'you shall meditate on' (Josh. 1.8) and similar cases. The compression may occur in a word that does not have

ישעיה ושמתי כדכד ופי ספר ירמיה ונלאתי כלכל ולא ופי ספר
 דניאל וחכמה כחכמת אלהין ומא ערפת פי הולי אלסבעה כלף
 ומא עדאהם מן אלכלף אלקאר מכיר פי אלקראה מא אראד מן
 אלאכלאף יקרא וליס לאחד אן ירד עליה

II.S.2.4.

דפסיק כל מא חצל בין חרף אלאויה ובין חרף בגד כפת פסיק 65
 לא יכון ללאויה תאתירא מתל יוסף ייי על עמו כהם עשו כלה
 ואמתאל דלך וליס עלי הדה אלכאסרה אסתתנא

II.S.2.5.

דדחיק מעני דדחיק הו אן יכון בין אללחן אלדי פי אל (S20:3v)
 כלמה אלדי פיהא חרף אלאויה ובין חרף בגד כפת מלך ואחד
 ולא יתאנא ולא יטול פי אלנטק בדלך אלמלך פלאגל הדא 70
 אלמלך אלצייק כסר שרט אלאויה כקולך ואעידה בם והגית בו
 ואמתאל דלך וקד יכון <אלציק> חאצל פי כלמה ליס פיהא

61 ושמתי] ושמתי S15:1v 62 הולי] האולאי S15:1v 63 אלקראה]
 קראתה S15:1v 68 אלדי] אלתי S15:2r 71 אלצייק] הדא אלציק
 S15:2r S29:1r 72 ואמתאל דלך] ומא מאתל האולאי S15:2r
 אלציק] S4:1v אלצייק S20

an accent but is a small word, as in מִה־תֹּאמַר נַפְשְׁךָ 'whatever your soul says' (1 Sam. 20.4), זֶה־בְּנִי הַחַי 'This is my son that is alive' (1 Kings 3.23), and other similar cases in which the vowel is pronounced compressed. Surely you see in אֲשֶׁר הוֹרְדִתֵּנוּ בּוֹ 'through which you let us down' (Josh. 2.18), in which the vowel after the accent is pronounced long with exhalation of breath, the same, or approximately the same, as other (long) vowels, the *bet* of בּוֹ does not have *dagesh*. If you examine this closely, you will discern the difference.

II.S.2.6.

'Athe me-raḥiq is the opposite of the previous type of case that breaks the rule, because this one (i.e. *'athe me-raḥiq*) is on account of what is far and that one (i.e. *di-dhḥiq*) is on account of what is near. This (i.e. *'athe me-raḥiq*) arises from the fact that due to the distance of the accent (from the preceding conjunctive accent), one comes upon it (the accent) like a ballista and so the הוּא יִבְנֶה־בַּיִת בְּגֹזְלֵכָּהּ letters are pronounced with *dagesh*, as in הוּא יִבְנֶה־בַּיִת הַלְמִתִּים 'He will build a house for my name' (2 Sam. 7.13), תַּעֲשֶׂה־פְּלֵא 'Do you work wonders for the dead?' (Psa. 88.11), סוּרָה שְׁבֵה־פָּה 'Turn aside, sit here' (Ruth 4.1). Also (included in this category) are cases in which there is no (conjunctive) accent, so (such cases must be considered) to have a virtual (conjunctive) accent before them in order to conform to (cases such as) הוּא יִבְנֶה־בַּיִת לְשִׁמִּי, as in וְאֶלְכָּהּ אֵלֶיהָ וְאֶדְרֹשָׁהּ־בָּהּ 'that I may go to her and inquire of her' (1 Sam. 28.7), and similar cases.

טעם גיר אנהא תכון כלמה צגירה כקולך מה תאמר נפשך זה
 בני החי ומא מאתלהמא ממא יגי <אלנטק> באלמלך אלצייק
 אלי תרי אלי קולך אשר הורדתינו בו למא גא פי <אלמלך> 75
 אלדי בעד אלטעם תוסע ב<תנפיס> יגרי מגרי מלך אכר או
 קריב מנה לם יגי אלבי מן <בו> דגש ואדא תאמלת וגדת
 אלפרק

II.S.2.6.

אתא מרחיק באלעכס מן אלכאסרה אלמתקדמה לאן הדה למא
 בעד ותיד למא קרב והו אן כמא יבעד אללחן ינצב עליה 80
 כאלמנגניק פידגש <חרוף> בגד כפת כק הוא יבנה בית הלמתים
 תעשה פלא סורה שבה פה ומא לם יכון פיה לחן פהו (S20:4r)
 בתקדיר לחן קבלה ליגרי מגרי הוא יבנה בית כקו ואלכה אליה
 ואדרשה בה ומא מאתלהא

74 אלנטק] S15:2v אלנטקט S20 75 אלמלך] S15:2v + ציק S20
 76 תנפיס] S15:2v תפוס S20 77 בו] S15:2v בי S20 81 חרוף]
 S15:2v אלצייק S20

II.S.2.7.

So far four types of cases that break the rule have been discussed. The fifth type of case that breaks the rule is *mappiq he*. The meaning of the term *mappiq he* is the (consonantal) pronunciation of the *he* and its appearance. It is derived from וְדָתָא וְדָתָא וְדָתָא 'and the decree went forth' (Dan. 2.13), that is וְדָתָא. This is because when the *he* is pronounced at the end of a word, the rule of the אֵוִיָּה letters is broken, as in מִחֲצִיֹּתָהּ בְּבֹקֶר 'half of it in the morning' (Lev. 6.13), הִיא וְכָל־אֲשֶׁר אִתָּהּ בְּבַיִת 'she and all those who are with her in the house' (Josh. 6.17), וְלֶהָ גַּפְיָן אַרְבַּע 'and it has four wings' (Dan. 7.6), and similar cases. There are no exceptions to this breaking of the rule at all.

II.S.2.8.

The sixth type of case that breaks the rule is *mappiq vav*. This is because every *vav* at the end of a word is pronounced according to the view of the Palestinians as a *bet rafe*, which breaks the rule of the אֵוִיָּה, as in וְחָצְרָתָיו בְּתִהְלֵהוּ '(enter) his courts with praise' (Psa. 100.4), אֶלְיוֹ פִּי־קָרָאתִי 'I cried aloud to him' (Psa. 66.17), and similar cases. There are only two words that are exceptions to this breaking of the rule, namely וְנִטָּה עֲלֶיהָ קוֹתְהוּ 'He will stretch the line of confusion over it' (Isa. 34.11), וְקוֹל הַמּוֹן שָׁלוֹ בָּהּ 'The sound of a carefree multitude was with her' (Ezek. 23.42).

II.S.2.9.

The seventh type of case that breaks the rule is *mappiq yod*. This is that whenever *yod* occurs at the end of a word and the next word begins with one of the בְּגִדְכֹפֶת letters, and *hireq* or *şere*, I mean a dot or two dots, occur under the letter before the *yod*, then the rule of אֵוִיָּה is observed, as in לִבְנֵי בְנֵי 'Libni his son' (1 Chron. 6.14), כִּי בִקְקוּם 'for they have stripped them' (Nahum 2.3), שְׂרֵי פְלִשְׁתִּים 'the princes of the Philistines' (1 Sam. 18.30),

II.S.2.7.

אלאן קד מצא ארבעה כואסר אלכאסרה אלכאמסה מפיק הי 85

מעני מפיק הי הו כרוג אלהי וטהורהא ואשתקאקהא מן דְתָה

נְפָקת נפקה והו אן אלהי אדא טהר פי אכר אלכלמה כסר שרט

אלאזייה כק מחציתה בבקר היא וכל אשר אתה בבית ולה גפין

ארבע ומא מאתל דלך ומא עלי הדה אלכאסרה שי מן

אלמסתנא בתה 90

II.S.2.8.

אלכאסרה אלסאדסה מפיק ואו ודאך אן כל ואו פי אכר כלמה

יכרג עלי ראי אלשאמיין בבי מרפי יכסר עלי שרט אלאזייה

כקולך חצרותיו בתהלה אליו פי קראתי ואמתאלהמא ואלדי

יסתנא עליה הדה אלכאסרה לפצתין פקט המא ונטה עליה קו

תהו שלו בה 95

II.S.2.9.

אלכאסרה אלסאבעה מפיק יוד והו אן כל יוד יכון פי אכר כלמה

ואול אלאכר חרף מן חרוף בגד כפת ותחת אלוחרף אלדי קבל

אליוד חרק או צרי אעני נקטה או (S20:4v) נקטתין פאן שרט

אלאזייה תאבת פיה כק לבני בנו כי בקקים שרי פלשתים

and similar cases. If vowels that are different from the aforementioned occur under the aforementioned letter, the *yod* is strengthened and the rule of אֹיִה is not observed, as in אֹיִי 'perhaps you may inspire terror' (Isa. 47.12), יִאֲתָרֵי בְּנֵי 'Jeatherai his son' (1 Chron. 6.6), כִּי מִיִּגְוֵי גְדֹל 'for what great nation' (Deut. 4.7), and similar cases. One word is an exception to this breaking of the rule.

II.S.2.10.

The eighth type of case that breaks the rule is the succession of two letters. If two *bets* or *kafs*, but not the remaining letters, I mean בְּגִדְכֶפֶת, succeed one another and under the first of them there is a *shewa*, then the rule of אֹיִה is broken, as in וַיְהִי בְּבוֹאָהּ 'and when she came' (Josh. 15.18), וַתִּתְפָּשֶׂהוּ בְּבִגְדוֹ 'and she caught him by his garment' (Gen. 39.12), הֲלֹא כְּכַרְכְּמִישׁ 'Is it not like Carchemish?' (Isa. 10.9), and other cases. If a vowel occurs under the first of the two instead of *shewa*, the rule of אֹיִה is observed, as in וְהוּא אֵשָׁה בְּתוּלִיהָ יָקָה 'And he (shall take) a wife in her virginity' (Lev. 21.13), אָּלוּ בְּהֵילוֹ לִירוּשָׁלַם 'They went in haste to the Jews' (Ezra 4.23), and similar cases.

II.S.2.11.

The ninth type of case that breaks the rule is *bet* and *pe*. The statement concerning them is similar to the statement regarding the preceding type of case that breaks the rule, without there being any disagreement. This is that when *bet* is followed by *pe* and *shewa* is below the *bet*, the rule of אֹיִה is broken, as in וְאֶכְבְּדָהּ בְּפִרְעָה 'and I will get glory over Pharaoh' (Exod. 14.4), וּדְבָרֵי אֲשֶׁר־שָׂמַתִּי בְּפִיךָ 'and my words which I have put in your mouth' (Isa. 59.21), and similar cases. If a vowel occurs instead of *shewa*, then the rule of אֹיִה is observed, as in אֶל־יָרֵא בְּפִלְגֹתַי 'He will not look upon the rivers, the streams' (Job 20.17).

100 ואמתאל דלך פאן צאר תחת אלחרף אלמדכור סוא אלמלכין
 אלמדכורין אשתד אליוד ולם יתבת שרט אלֹאֹיִה כקו אולי
 תערוצי יאתרי בנו ומי גוי גדול ואמתאל דלך ויסתתני עלי דלך
 בלפֿצה ואחדה

II.S.2.10.

105 אלכאסרה אלתאמנה חרפין מתראדפין כל באַין או כאפין
 תראדפא אלואחד בעד אלכאכר מן דון בקיה אלחרוף אעני בגֿד
 כֿפֿת וכאן תחת אלאלול מנהמא שוא כסר שרט אלֹאֹיִה מתל
 ויהי בבואה ותתפשיהו בבגדו והלא ככרכמיש אלי גיר דלך פאן
 כאן תחת אלאלול מנהמא עוץ אלשוא מלך תבת שרט אלֹאֹיִה
 כקו והוא אשה בבתוליה יקח אזלו בבהילו לירושלם
 110 ואמתאלהמא

II.S.2.11.

אלכאסרה אלתאסעה בי ופי אלכלאם פיהא כאלכלאם פי
 אלכאסרה אלתי קבלהא מן גיר כלף והו אן כל בי ובעדה פי
 אדא כאן תחת אלבי שוא כסר שרט אלֹאֹיִה כקו ואכבדה
 בפרעה אשר שמתי ^(S20:5r) בפיך ומא מאתלהמא פאן צאר עוץ

115 אלשוא מלך תבת שרט אלֹאֹיִה כקו אל ירא בפלגות נהרי

II.S.2.12.

Take note that seven cases of *kaf* after וְיָהִי are the subject of disagreement, some pronounce them with *dagesh* and others pronounce them with *rafe*, namely וְיָהִי כְשָׁמַע אֲדָנָיו 'when his master heard' (Gen. 39.19), וְיָהִי כְשָׁמְעוֹ 'and when he heard' (Gen. 39.15), וְיָהִי כִּרְאוֹתָו 'and when he saw' (Jud. 11.35), וְיָהִי כִּרְאוֹת 'and when (the king) saw' (Esther 5.2), וְיָהִי כְהוֹצִיאָם 'and when they brought (them) out' (Gen. 18.17), וְיָהִי כְמָלְכוֹ 'when he became king' (1 Kings 15.29), וְיָהִי כְאֲשֶׁר־תָּמוּ 'and when they perished' (Deut. 2.16).² The reader makes a choice: if he wants, he strengthens them (with *dagesh*), and if he wants, he pronounces them with *rafe*.

II.S.2.13.

Take note that the criterion of the (rule of) the אֵוִיֶּה letters and the בְּגִדְכֶם letters should be based on pronunciation and not on writing. For example in וַיִּרְא בָּלָק 'and Balak saw' (Num. 22.2) the *bet* is pronounced with *dagesh*, because the last letter heard when you read וַיִּרְא is *resh*. An opposite case is וַעֲשִׂיתָ בְּדֵי עֲצֵי שִׁטִּים 'and you will make poles of acacia wood' (Exod. 25.23). The last letter heard when you read the word וַעֲשִׂיתָ is *'alef* or *he*, and therefore the *bet* of בְּדֵי is pronounced *rafe*. This is the principle throughout the reading of Scripture.

² The fuller citation וַיִּהִי כְאֲשֶׁר־תָּמוּ as opposed to simply וַיִּהִי כְאֲשֶׁר in the text of *Hidāyat al-Qāri'* is given in *Kitāb al-Khilaf* (ed. Lipschütz, 1965, 19).

II.S.2.12.

ואעלם אן סבעה כאפאת בעד ויהי הי כלף בעץ ידגשהא ובעץ

ירפיהא והי כשמוע כשמעו כראותו כראות כהוציאם כמלכו

כאשר אלקאר מכייר אן <שא> ישד ואן שא ירפי

II.S.2.13.

ואעלם אן אלמעול פי אלאזיה ובגד כפת עלי אללפט לא עלי

אלכט מתל וירא בלק גא אלבי מדגוש לאן אכר חרף סמע מנך 120

פי וירא אלריש ובעכסה ועשית בדי עצי אכר חרף סמע מנך פי

ועשית אמא אלף ואמא הי פלדלך גא אלבי מרפי מן בדי ועלי

הדה אלסירה תסיר פי אלמקרא כלה

II.S.3.0.

(TAV)

Take note that *tav* in three places is strengthened with *dagesh* to a greater degree than (other) cases of *tav* with *dagesh*. These are **וַיִּשְׂמְהָ תַלְעוּלָם שְׂמֻמָּה** ‘He made it an eternal heap of ruins’ (Josh. 8.28), **וְאֶת־בָּתָּיו וְגִזְזָיו** ‘and its houses and its treasuries’ (1 Chron. 28.11), **וַגְּבֵרֵיָא אֵלֶּךָ תִּלְתָּהוֹן**, ‘and these three men’ (Dan. 3.23). Note that there is disagreement concerning every *tav* in the form **בְּתִים**, except in **וְאֶת־בָּתָּיו וְגִזְזָיו** (1 Chron. 28.11). Whoever wishes to pronounce it with the normal *dagesh* of *tav*, may do so and whoever wishes to pronounce it with the heaviness of the *tav* of **וְאֶת־בָּתָּיו וְגִזְזָיו** (1 Chron. 28.11), may do so, on condition that this is when there is a conjunctive accent and a disjunctive accent in the word without an intervening letter.

II.S.3.0.

ואעלם אן אלתיו ידגש פי תלתה ומואצע זאידא ען סאיר
אלתִּואַת מדגושה והי וישימיה תל עולם שממה ובִּתִּיו וגנזכיו 125
וגבריא אלך תלתהון ואעלם אן כל תיו פי לשון בתים מא סוא
ובתיו וגנזכיו הו כלף ומן אראד אן יכרגה בדגש אלתיו אלמעהוד
אכרגה ומן אראד יכרגה <בתקל> (S20:5v) תיו ובתיו אכרגה
בשרט אנה אדא כאן פי אללפטה כאדם ולחן וליס בינהמא חרף

127 אן] *S25:2r omitted* 128 בתקל] *S25:2r* במתל S20

II.S.4.0.

SECTION CONCERNING THE VOWELS

II.S.4.1.

What is to be said concerning the vowels is manifest and clear, and not obscure, because it is through them that the purpose of a speaker is understood, and without them speech would be nonsense. A letter can be without a vowel, but a vowel cannot be without a letter.

II.S.4.2.

The total number of vowels is seven: אָ, אַ, אֲ, אִ, אֵ, אֶ and אֹ. From within these seven vowels the letters א, ה, ו, and י are pronounced. From *qameṣ*, *pataḥ* and *segol*³ *ʾalef* and *he* are pronounced, as in עֲבֹדֶיךָ, עֲמִידָה and קִשָּׁה. If the *he* (in קִשָּׁה) were elided, the *segol* (by itself) would indicate its existence, just as the *qameṣ* in עֲמִידָה, שְׂמִירָה and עֲבֹדֶיךָ indicates the existence of *ʾalef* or *he* in full orthography. Likewise שְׂמִירָה and זֶכֶר—the *pataḥ* indicates the existence of *ʾalef*. *Holem*⁴ indicates the existence of *vav*, as in זֹכֶר, שׁוֹמֵר and the like. *Sere*⁵ and *hireq*⁶ indicate the existence of *yod*, as in עֵינִי, since the *yod* is frequently written defectively but these two vowels indicate its existence.

³ Literally: the three (points). | ⁴ Literally: the point above. | ⁵ Literally: the two points. | ⁶ Literally: the point below.

II.S.4.0.

פצל פי אלכלאם פי אלמלוך (S8:2v)

130

II.S.4.1.

אלכלאם פי אלמלוך טאהר גלי גיר כפי לאן בהא יפהם ען
אלמתכלם גרצה ולולאהא לכאן אלכלאם עבתא (S15:3r) פחרף
קד יכון בגיר מלך ומלך לא יכון בגיר חרף

II.S.4.2.

וגמיע אלמלוך סבעה והם א א א א א ויכרג מן צמן הדה
אלסבעה חרוף אלאזיה יכרג ען אלקמץ ואלפתח ואלתלאתה
אלף והא והי מתל עבדיך <עמיד> קשה לו חרף אלהא לכאן
אלג קד דלת עליה כמא דלת אלקמץ פי <עמד ושמד ועבדיך פי
אלמלא עלי אלף או הא> וכדלך שמר וזכר קד דלת אלפתחה
עלי אלף <ואלנקטה מן פוק תדל עלי ואו מתל זכר שומר> ומא
מאתלהמא ואלנקטתין <ואלנקטה מן אספל> תדל עלי יוד מתל
<עיני> לאן קד יגי אליוד פי כתיר מן אלמואצע חסר והדין אל

135

140

136 עמיד] S17:1v עמד S15 137 עמד... 138 הא] S17:1v עמכה
ושמכה ופי אלמלא עלי אלף S15 פי עמד ושמד ועבדיך פי אלמלא עלי
אלף S16:4r 139 ואלנקטה... שומר] S17:1v ואלנקטה מן פוק ואלשרוק
תדל עלי ואו מתל זכר שומר יקם כפר S15 140 ואלנקטה... אספל]
S18:7r אחרק S15 141 עיני] S17:1v עני S15

*Qibbuṣ*⁷ and *shureq*⁸ indicate the existence of *vav* as in קוּמוּ. So what is pronounced from within the seven vowels are the letters א, ה, ו, and י.

⁷ Literally: the arrowhead. | ⁸ Literally: the point in the heart of the *vav*.

(S15:3v) אלמלכין ידלאן עליה >ואלזג ואלנקטה פי קלב אלואו
 ידלאן עלי אלואו מתל קומו< פצאר אלכארג מן צמן אלמלוך
 אלסבעה אהווי

S15 omitted S18:7r [142 ואלזג...143 קומו]

II.S.5.0.

SECTION CONCERNING THE *SHEWA*

II.S.5.1.

The *shewa* is to be classified into two categories: quiescent and mobile. The distinctive feature of the quiescent *shewa* is that it makes quiescent the letter under which it is present and puts it in the group (of letters) that precedes it, as in יִשְׂרָאֵל 'Israel', יְהֻדְיָהוּ 'Jehdeiah', זִמְרִי 'Zimri', לְמַשְׁעִי 'for cleansing' (Ezek. 16.4), וּפְסָלִי וְנֹסְבִי 'my graven image and my molten image' (Isa. 48.5). So the letter under which it is present has become quiescent, and has been separated from what follows it and conjoined to what is before it. It is also distinctive of its nature that it divides a word into (units that have) the status of words. This is because every letter at the end of word that is without a vowel and quiescent becomes the stopping point of the word and its place of division, like the *tav* in בְּרֵאשִׁית 'in the beginning' and like the *resh* in אֹר 'light'. Likewise (a quiescent letter) in the middle (of a word) has the status of a stopping point, as in הַמְצַפְצְפִים 'those who chirp' (Isa. 8.19), תִּרְכַּבְנָה 'they (fpl.) ride', תִּשְׁלַחְנָה 'they (fpl.) send'. Each one of these words has the status of three words on account of the quiescent *shewa*. If it were absent, such a division would not be correct.

II.S.5.2.

The distinctive feature of the mobile (*shewa*) is that when it is under a letter, the letter is not static or at rest, as, for example, the *zayin* in זְכוּר and the *shin* in שְׁמוּר, and similar cases. Just as a quiescent letter groups with what comes before it, a mobile letter groups with what is after it, the opposite (of what is the

II.S.5.0.

פצל פי אלכלאם עלי אלשוא

145

II.S.5.1.

אלשוא ינקסם קסמין סאכן ומתחרך עלאמה אלסאכן אנה יסכן
אלחרף אלדי הוא תחתה ויגעלה פי חזב מא תקדמה נחו ישראֵל
יחדיהו זמרי למשעי ופסלי ונסכי פצאר אלחרף אלדי תחתה
סאכנא ואנפצל ממא בעדה ואנטאף אלי מא קבלה ומן
עלאמתה איצא אנה יקסם אלכלמה מתאבה כלם לאן כל חרף
הו פי אכר כלמה אדא ערי מן מלך כאן סאכן לאנה יציר מחט
אלכלמה ומקטעהא נחו אלתאו מן בראשית ונחו אלריש פי אור
וכדלך חכמה פי אלוסט יציר מחט עלי וגה המצפצפים תרכבנה
תשלחנה צאר ^(S15:4r) כל כלמה מן האולאי מתאבה ג כלם

150

לאגל אלשוא אלסאכן ולו אנעדס לם תצח אלקסמה

155

II.S.5.2.

עלאמה אלמתחרך הו אנה אדא כאן תחת חרף לא יסתקר דלך
אלחרף ולא יסכן נחו אלזאי מן זכור ואלשין מן שמור
ואמתאלהמא וכמא צאר אלסאכן מתחייז אלי מא קבלה כדא
צאר אלמתחרך מתחייז אלי מא בעדה באלעכס מן אלסאכן

case) with a quiescent letter, as in מְלִכְכֶם 'your (pl.) king', in which the *lamed* is quiescent with a quiescent *shewa* and groups with the *mem*, whereas the *kaf* is mobile with a mobile *shewa* and groups with the next *kaf*. The same applies to וַיִּשְׁכְּבוּ 'and they lay down', and וַיִּקְבְּרוּ 'and they buried', and similar cases.

II.S.5.3.

If there is doubt in some cases as to whether the *shewa* is quiescent or mobile, the endowing of heaviness to the letter before the letter with the *shewa* indicates that it is mobile. This applies to הֶמָּה at the beginning of words. When *shewa* is under the *mem* and *pataḥ* is under the *he* and it (i.e. the *pataḥ*) is made heavy, then the *shewa* is mobile.

II.S.5.4.

The mobility of the *shewa* can also be ascertained by the number of letters of the word. If there are five letters, then the *shewa* is mobile, as in הֲמִקְנָא 'are (you) jealous?' (Num. 11.29), הַמְחַכֶּה 'the one who waits' (Dan. 12.12), הַמְשִׂיחַ 'one that cheers' (Jud. 9.13), הַמְדַבֵּר 'the one that speaks' (Gen. 45.12, etc.), and similar cases, except for one word, namely מָדוּעַ בָּאֵלֵּי הַמְשִׁיגַע הַזֶּה 'why did this madman come' (2 Kings 9.11). The number of letters is five but the *shewa* is not mobile. The reason for this is that the *he* has not been made heavy. If words consist of more than five letters and *he* and *mem* are at their beginning, the *shewa* in them is sometimes quiescent and sometimes mobile. The rule concerning this is that if the accent is on the fifth letter, or one after this, then the *shewa* is quiescent, such as הַמְדַבְּרִים 'the ones

מתל מְלִכְכֶם אלדי אללמד סאכן באלשווא אלסאכן ואנחאז אלי 160
 אלמים ואלכף תחרך באלשווא אלמתחרך ואנחאז אלי אלכף
 אלאכר ונחו וישכבו ויקברו ואמתאל דלך

II.S.5.3.

ואדא אשתכל אלשווא פי בעץ אלמואצֶע הל הוא סאכן או
 מתחרך פאלתתקיל פי אלחרף אלדי קבל חרף אלשווא ידל עלי 165
 אנה (S15:4v) מתחרך מן דלך <הַמְּ> פי אואיל אלכלאם אדא
 כאן תחת אלמם שוא ותחת אלהא פתחה והו מתקל פאן
 אלשווא מתחרך

II.S.5.4.

יעתבר איצֶא תחריך אלשווא בעדד חרוף אלכלמה אן כאנת
 כמסה חרוף פאלשווא מתחרך מתל המקנא המחכה הַמְּשִׁמַּח 170
 המדבר ונחוהם אלא כלמה ואחדה והי מדוע <בא> המשגע
 הזה אלעדד כמסה חרוף ולם יתחרך אלשווא ואלסבב פי דלך אן
 אלהא גיר מתקל פאן כאן מן אלכלאם אלתי הי אזיד מן כמסה
 חרוף ואלהֶמּ הא ואלמים פי אולהא פאלשווא פיהא תארה סאכן
 ותארה מתחרך פאלשרט פי דלך הוא אן כאן אללחן עלי
 אלחרף אלכאמס (S9:2r) ומא זאד כאן אלשווא סאכן מתל 175

speaking' (Exod. 6.27, etc.), המְאָרְרִים (Num. 5.19) 'those that curse' (Num. 5.22, etc.), המְצַפְצְפִים 'those who chirp' (Isa. 8.19), apart from the exceptions (to this rule) המְבַקְשִׁים (Exod. 4.19) 'those who seek', המְצַרְעִים 'the lepers' (2 Kings 7.8), and similar cases.

II.S.5.5.

The *shewa* on successive identical letters in the middle of a word can also give rise to uncertainty, when *shewa* is on the first of the two, as to whether this is mobile or quiescent. Consideration should be made as to whether there is heaviness in (the vowel of) the letter before them (i.e. the two successive letters). If this occurs, either through a *ga'ya*, or an accent or the lengthening of a vowel, then the *shewa* is mobile, as in וּבְזוּזוֹ אֶת־בְּזוּזֵיהֶם 'they will plunder those who plundered them' (Ezek. 39.10), וְשָׁלְלוּ אֶת־שָׁלְלֵיהֶם 'they will despoil those who despoiled them' (Ezek. 39.10), וְלִלְמַדְם סֵפֶר 'and to teach them the writing' (Dan. 1.4), and similar cases, except for six cases, in which heaviness occurs (on the vowel of the preceding letter) but the *shewa* is not mobile, namely אֲזוּ יִקְרְאוּנִי וְלֹא אֶעֱנֶה 'שְׁחַרְנוּנִי וְלֹא יִמְצְאוּנִי 'Then they will call upon me, but I will not answer; they will seek me diligently but will not find me' (Prov. 1.28), וּבְצָרָה לָהֶם יִשְׁחַרְנוּנִי 'and in their distress they seek me' (Hos. 5.15), אֲנִי אֶהְבֵּי אֶהֱבֵי וְיִמְצְאוּנִי 'I love those who love me, and those who seek me diligently find me' (Prov. 8.17), וְזָבַח תּוֹדָה יִכְבְּדוּנִי . 'He who brings thanksgiving as his sacrifice honours me' (Psa. 50.23).

המדברים המאררים המצפצפים אלא שואד המבקשים

המצורעים ונתוהמא

II.S.5.5.

וקד ילבס אלשוא פי אלחרפין אלמתראדפין פי וסט אלכלמה

אדא כאן תחת אלאל מנהמא שוא אהו מתחרך אם סאכן

פליעתבר באלתתקיל פי אלחרף אלדי קבלהמא אן כאן 180

<חאצל> או בגעיה או בטעם או אסתיפא מלך פאלשוא

מתחרך מתל ובזו אָת בּוּזִיָּהֶם וְשָׁלְלוּ אָת שׁוֹלְלֵיהֶם וְלִמְדָם

סָפֵר וּאִמְתָּאֵל דְּלֵךְ מָא סוּי סַת מוּאֲצֵעַ פֶּאן אֶלְתִּתְקִיל חֶאֶצֶל

ומא תחרך אלשוא והם אז יקראונני ולא אענה ישחרונני ולא

ימצאונני בצר להם ישחרונני אני אוהבי אהב ומשחרי (S9:2v) 185

ימצאונני זובח תודה יכבדנני:

II.S.5.6.

Take note that a mobile *shewa* never occurs on a second letter (of a word) that has a silent (following letter), because it (this second letter) is mobile due to the mobility of the first letter with *shewa*. A (*shewa* on) the third letter after (an initial mobile) *shewa* may be quiescent or mobile, as in לְיִשְׂרָאֵל 'to Israel', בְּיַרְמְיָהוּ 'against Jeremiah' (Jer. 29.27, etc.), לְיִשְׁבֶּבְקָשָׁה 'to Joshbekashah' (1 Chron 25.24).

II.S.5.7.

Take note that when a letter has a vowel under it, the letter is mobile and quiescence occurs in the following (letter), for example in שָׁמֵר and קָבֵר quiescence occurs on the 'alef that is pronounced from within the *qameṣ* and the *pataḥ*.

II.S.5.6.

ואעלם אן אלשוא אלמתחרך לא יקע פי אלחרף אלתאני לה
 סכון בתה לאנה יתחרך לאגל חרכת אלאול באלשוא ואלתאלת
 ללשוא קד יכון סאכנ וקד יכון מתחרך מתל לישראל בירמיה

לישבקשה 190

II.S.5.7.

ואעלם אן אלחרף אדא כאן תחתה מלך כאן דלך (S12:1r)
 אלחרף מתחרך ואלסכון קד יקע פי אלתאני מתל שְׁמֵר קְבֵר
 אלסכון יקע פי אלאלף אלכארג מן אלקאמצה ואלפאתחה:

II.S.6.0.

The (discussion of the) mobile *shewa* should be divided into various subsections.

II.S.6.1. The First Subsection

II.S.6.1.1.

This concerns the influence that it undergoes in connection with the letters א, ה, ח and ע. When these four letters are preceded by a letter that is not one of them and under this letter there is *shewa*, this *shewa* is pronounced as a short (vowel) with the pronunciation of the vowel that is under the four letters, unless it is appropriate for *ga'ya* to be combined with it. If this may appropriately be combined with it, it is pronounced with the pronunciation of the vowel equal (in length), as in וְאִם-יִתֵּר 'and if there remains' (Exod. 29.34), וְאִם-כֵּכָה 'and if thus' (Num. 11.15), וְאֶת-מְגֵרְשֵׁיהָ 'and its surrounding pasture lands' (1 Chron 6.40, etc.), וְאֶת-בָּנָיו 'and his sons' (Gen. 9.1, etc.). This is a sample of cases with *'alef*.

II.S.6.1.2.

He: When *shewa* is before *he*, the *shewa* is pronounced (with the same pronunciation) as the pointing of the *he*, for example in וְהָיָה the *vav* is pronounced with a short *qames* and in וְהָיָה the *shewa* is pronounced with long *qames* on account of the *ga'ya*.

II.S.6.1.3.

Heth: וְחָשַׁב אֶפְדָּתוֹ 'and the skilfully woven band' (Exod. 28.8, etc.), וְחָלָה חֶרֶב 'and the sword will rage' (Hos. 11.6), כִּי רָחוּקָה-הִיא 'because it is far' (Jdg 18.28).

II.S.6.0.

אלשוא אלמתחרך הו אלמפתן באלפנון

II.S.6.1. אלפן אלאול 195

II.S.6.1.1.

הו מא יחצל לה מן אלתאתיר פי ארבע חרוף אהחע פאן הדה

אלארבע חרוף אדא כאן קבל אחדדהא חרף מן סואהא תחתה

שוא כרג דלך אלשוא בכרוג אלמלך אלדי תחת אלארבעה

חרוף (S12:1v) מכפפא אלא אן כאן יחסן מעה דכול אלגעיה פאן

חסן מעה דכולהא כרג בכרוג אלמלך סוא נחו ואם יותר ואם 200

ככה ואת מגרשיה ואת בניו הדא נמודג פי אלאלף

II.S.6.1.2.

אלהא אדא כאן אלשוא קבל אלהא כרג אלשוא בנקט אלהא

נחו והיה כרג אלואו בקאמצה כפיפה והיה כרג אלשוא

בקאמצה תקילה לאגל אלגעיה

II.S.6.1.3.

אלחית וחשב אפדתו וחלה חרב כי רחוקה היא 205

II.S.6.1.4.

‘*Ayin*: בָּרוּךְ יְהוָה לְעוֹלָם ‘blessed be the Lord for ever’ (Psa. 89.53), יְהִי שְׁמוֹ לְעוֹלָם בְּעֵינֵי אֱלֹהִים ‘may his name be for ever’ (Psa. 72.17), ‘in the eyes of God’ (Prov. 3.4), וְאִם לֹעַ בְּעֵינֶיךָ, ‘and if it is bad in your eyes’ (Josh. 24.15).

II.S.6.1.5.

Now this rule is applied to *shewa* with the four letters when the *shewa* is under a letter that is not one of these four. If it is one of the four letters, the rule does not apply, as in יִמְחֲאוּ-כָּף ‘let them clap their hands’ (Psa. 98.8, etc.), אֱלֹהֵהוּן דִּי ‘the God of’ (Dan. 3.28, etc.).

II.S.6.1.6.

Take note that when *shewa* occurs under *vav* before a letter of (the verbal prefixes) א, י, נ, or ת, it is more suitable (to express) the future than the past. When instead of the *shewa* a vowel appears under the *vav*, it is more suitable (to express) the past than the future tense, as in וְאֶעֱדֶךָ עֲדִי וְאֶתְנַה ‘and I decorated you with ornaments and I gave’ (Ezek. 16.11), וְאָקַם בְּבֹקֶר ‘and I rose in the morning’ (1 Kings 3.21). If a *shewa* had occurred in place of these *qames* vowels, the verb would have been future. This is one of the functions of the *shewa*.

II.S.6.2. The Second Subsection**II.S.6.2.1.**

When *shewa* comes before *yod*, the *shewa* is always pronounced as *hireq*, irrespective as to what pointing the *yod* has, as in כִּי בְיַד-אִשָּׁה ‘for into the hand of woman’ (Jud. 4.9), בְּיוֹם הַקִּרְיָב ‘on the day he consecrated’ (Lev. 7.35), לְיַבֶּשֶׁה ‘into dry land’ (Psa. 66.6), לְיֹרָם ‘of Joram’ (2 Kings 8.16), and similar cases.

II.S.6.1.4.

אלעין ברוך יוי לעולם יהי שמו לעולם בעיני אלהים ואם רע

בעיניכם

II.S.6.1.5.

אלאן הדא אלשרט לאזם פי אלשוא מע אלארבעה חרוף מתי
כאן אלשוא תחת חרף מן סוי אלארבעה פאנה אן כאן מן

אלארבעה בטל הדא אלשרט נחו ימחאו כף אלהוים די 210

II.S.6.1.6.

ואעלם אן אדא גאת אלשוא תחת ואו קבל (S12:2f) חרף אינת
כאנת באלאסתקבאל אחק מן אלמאצי ואדא גא תחת אלואו
עוי אלשוא מלך כאן באלמאצי אחק מן אלזמאן אלמסתקבל
נחו ואעדך עדי ואתנה ואקום בבקר ולו גאת אלשוא מוצע הדה
אלקואמץ כאן אלפעל מסתקבל והדה הו מן פואיד אלשוא 215

II.S.6.2. אלפן אלתאני

II.S.6.2.1.

אלשוא אדא כאן קבל יוד כרג אלשוא אבדא בנקטה מן אספל
ולא יעתבר בנקט אליוד אישיהו מתל כי ביד אשה ביום הקריב
ליבשה ליזרם ונחו דלך

II.S.6.2.2.

Take note that when *shewa* occurs before *yod*, it generally indicates the indefinite, whereas a vowel before it indicates the definite, as in *בְּיּוֹם זְבַחְכֶּם* ‘on the day of your sacrifice’ (Lev. 19.6), (which is) indefinite, and *בְּיּוֹם הַהוּא פָּרַם* ‘on that day, a vineyard’ (Isa. 27.2), (which is) definite, and so forth.

II.S.6.3. The Third Subsection**II.S.6.3.1.**

The remainder of the primary letters of Hebrew are seventeen, and to these should be added *yod*, so they come to eighteen. When *shewa* is under one of these eighteen at the beginning of a word, or in the middle of a word, where it has the same status (as one at) the beginning (of a word), the *shewa* is pronounced as a short *pataḥ* when it is not accompanied by a *ga‘ya* and as a long *pataḥ* when it is accompanied by a *ga‘ya*, as in *בְּרַב־עַם* ‘in a multitude of people’ (Prov. 14.28), *גְּרַשְׁתִּיכֶם* ‘your evictions’ (Ezek. 45.9), *דְּרָכָיו* ‘his ways’, *וְרֹאשׁ־עֵרֶב* ‘and the head of Oreb’ (Jud. 7.25), *זְכוֹר־יְהוָה* ‘remember, oh Lord’ (Psa. 132.1), *טְמֵאָת הַשֵּׁם* ‘unclean of name’ (Ezek. 22.5), *יִרְאוּ אֶת־יְהוָה* ‘fear the Lord’ (Jos. 24.14), and other cases with these eighteen letters.

II.S.6.3.2.

Take note that these eighteen are (pronounced as if) pointed with *pataḥ*, but it is a feature of this *pataḥ* that it is only pronounced short. There is no way of (representing) its shortness other than by combining it with *shewa*. Since, however, the *shewa* according to their principles does not combine with a vowel under these eighteen letters, they have marked the *shewa* by itself. They could not have written the

II.S.6.2.2.

220 ואעלם אן אלשוא אדא כאן קבל אליוד פי אכתר אלמואצֶע דלת
 עלי אלמנכר ואלמלך קבלה ידל עלי אלמיודע מתל ביום זבחכם
 מנכר ביום ההוא כרם מיודע ונחו דלך

II.S.6.3. אלפן אלתאלת

II.S.6.3.1.

225 אלבאקי מן (S12:2v) חרוף אלעבראני אלאצול סבעה עשר ותרד
 אליהא אליוד תציר תמאניה עשר אדא כאן אלשוא תחת אחד
 הדה אלתמאניה עשר פי אול אלכלאם או פי וסט אלכלאם
 בחית יגרי מגרי אלאבתדא כרג אלשוא בפאתחה כפיפה אדא
 לם יכן מעה געיה ובפאתחה תקילה אדא כאן מעה געיה מתל
 ברב עם גרושותיכם דרכיו וראש ערב זכר יוי טמאת השם יראו
 230 את יוי אלי גיר דלך מן הדה אלתמאניה עשר חרפא

II.S.6.3.2.

ואעלם אן הדא אלתמאניה עשר נקטהא הי אלפאתחה ומן חכם
 הדה אלפאתחה אלמדכורה לא ינטק בהא אלא כפיפה ולא וגה
 לכפתהא אלא כון אלשוא מעהא ולמא לם יכן אלשוא פי
 אצולהם יגתמע מע מלך תחת הדה אלתמאניה עשר חרף געלו
 אלשוא פקט (S12:3r) ולם ימכנהם אן יגעלו אלפאתחה וחדהא
 235

pataḥ by itself, since it would have been pronounced with its full length. I have discussed this subject at length in *The Guide for the Reader*, where you will find the matter explained clearly.

II.S.6.4. The Fourth Subsection

The *shewa* is never combined with a conjunctive or disjunctive accent on the same letter. This is because an accent cannot combine with a quiescent *shewa* on account of the incongruity (of their functions), since a letter is made mobile by an accent, whereas a quiescent *shewa* makes a letter quiescent, and a letter made quiescent by the *shewa* would have to be made mobile by the accent simultaneously, and this is impossible. Furthermore the mobile *shewa* gives a letter a mobility that has no endurance, like the *bet* in בְּרֵאשִׁית and the *zayin* in זָכוֹר, whereas a letter is given a stable mobility by an accent and it is given many different melodies, as in וַיִּמְהָרוּ וַיֵּשְׁבְּימוּ ‘and they made haste and went out early’ (Josh. 8.14). So the mobility of an accent cannot be combined with the mobility of the *shewa* on account of the speed of the mobility of the *shewa*.

II.S.6.5. The Fifth Subsection

A letter following a mobile *shewa* is always *rafe*, as in בְּבֹאֵם ‘when they enter’ (Exod. 28.43, etc.), בְּכָל־פְּנוֹת ‘in every corner’ (cf. 2 Chron. 28.24), בְּכֹלֹת ‘on finishing’ (Deut. 31.24, etc.), and similar cases. The reason for this is that the *shewa*, since it wishes to have movement and speed, requires the lightness of the letter after it, because *dagesh* introduces a kind of heaviness in the letter.

לאנהא תגִי מסתופאה וקד אסתקצית אלכלאם פי הדא אלמוצֵע
 פי הדאיהִ אלקאר עלי מא אנת תגִדה הנאך מבינא

II.S.6.4. אלפן אלראבע

אלשוא לא יגִתמע לא מע לחן ולא מע כאדם פי חרף ואחד
 מעא בתה לאן אלטעם לא יגִתמע מע שוא סאכן מן חית 240
 אלמנאקצה לאן אלטעם יתחרך בה אלחרף ואלשוא אלסאכן
 יסכן אלחרף פכאן יגִב אן יכון אלחרף סאכן באלשוא מתחרך
 באלטעם פי חאלהִ ואחדה והדא פאסד ולאן אלשוא אלמתחרך
 יחרך אלחרף חרכהִ לא תבאת פיהא כאלבא מן בראשית
 ואלזאי מן זכור ואללחן יתחרך בה אלחרף מוצעה וינגם נגמאת 245
 כתירה מתל וימהרו וישכימו פלא יגִתמע חרכהִ אללחן (S12:3v)
 מע חרכהִ אלשוא לסרעה אלשוא פי אלחרכה

II.S.6.5. אלפן אלכאמס

אלשוא אלמתחרך לא יכון אלחרף אלתאני מנה אבדא אלא רפי
 מתל בבואם בכל פנות ככלות ונחו דלך ואלוגהִ פי דלך אן 250
 אלשוא למא אראד אלתחרך ואלסרעה אחתאגִ אלי כפהִ
 אלחרף אלדי בעדה לאן אלדגש הו תקל פי אלחרף עלי וגה

II.S.6.6. The Sixth Subsection

II.S.6.6.1.

A mobile *shewa* does not combine with a vowel on any of the Hebrew letters except the four letters א, ה, ח and ע, for example אָנִי 'I', הֲלֹא הוּא 'not he?', וַחֲנֹךְ עַל־הָעִיר 'and encamp against the city' (2 Sam. 12.28), עָלוּ 'go up!', and similar cases. If one sees this on other letters in some codices, this is because the scribe intended thereby to remove uncertainty, for example קָדָם 'before', קָדְמֵיהֶן 'before them', מִשְׁכּוֹ אוֹתָהּ 'drag her!' (Ezek. 32.20), וְשָׂדְדוּ 'and destroy!' (Jer. 49.28). It is not, however, the opinion of all (that this practice is permissible). So you see that everybody combines *shewa* with a vowel under the four letters but only a few combine a vowel with *shewa* under the other eighteen letters, there being no consensus as to whether this (practice) be erroneous or not.

II.S.6.6.2.

Take note that if one wishes to remove a vowel from one of the four letters א, ה, ח or ע, and pronounce the *shewa*, that would be permissible. It is not permissible, however, to mark the vowel by itself, since a vowel by itself would be pronounced with its full length. So, understand this!

II.S.6.6. אלפן אלסאדס

II.S.6.6.1.

אלשוא אלמתחרך לא יגתמע מע מלך פי חרף מן חרוף
 אלעבראני אלא פי ארבעה חרוף אהחע מתל >אני הלא הוא 255
 ונחנה על העיר עלו ונחו דלך ואן ראי מע סוי האולי אלארבעה
 פי בעץ אלמצאחף פאלגרץ בה מן כאתבה > לירפע >אלאשכאל
 מתל קדם קדמיהון משכו אותה ושדדו > וליס הדא ראי
 אלכל < (S12:4r) ולדלך תרי אלכל יגמעו אלשוא מע אלמלך תחת
 אלארבעה חרוף ומא סואהא מן בקיה אלחרוף אלאקל יגמע 260
 אלמלך מע אלשוא פי אלמגלטאת ופי גיר מגלט מן אלתמאניה
 עשר לא יגמע

II.S.6.6.2.

ואעלם אן לו אראדו אן יחדפו מן אלארבעה חרוף אהחע
 אלמלך ויסמע אלשוא לגאז דלך ולא יגוז אן יגעלו אלמלך וחדה
 מן חית אן אלמלך וחדה יסתופא פאפהמה 265

255 ...אני [257... כאתבה] S20:8r פני יהנה הלא היא [] עליו ונחו דלך ואן
 ראי מא סוי האולי אלארבעה פי בעץ אלמואצע פאלגרץ בה מן כאתבה
 S12 257 [לירפע] ליערף S20:8r | אלאשכאל... 258 ושדדו] S20:8r
 אלאשכאל מתל קדם קדמיהון משכו אותה S12 258 וליס... 259
 אלכל¹] S13:3v ולא הו ראי ללכל S12

II.S.6.7. The Seventh Subsection

When a *shewa* is combined with a vowel under a letter, the vowel is prevented from being given its full length, as in **חָרָם** 'Horem and Betanath' (Josh. 19.38), **גַּם כָּל־חָלִי** 'also every sickness' (Deut. 28.61). Take note that the maintenance of the mobility of the *shewa* is more important than the maintenance of the full length because if they did not need to shorten the vowel and (read it) quickly, they would not have marked *shewa* with it.

II.S.6.8. The Eighth Subsection

Shewa is combined with only three vowels. These are *qameṣ*, *pataḥ* and *segol*. This is because these three may be read with pause and also with speed.

II.S.6.9. The Ninth Subsection

When *shewa* is at the beginning of a word, it is always mobile, as in **לְעֵת־יָוִם** 'at the time of (each) day' (1 Chron. 12.23), **דְּבַר־רַמְיָ** 'the word of whom will stand' (Jer. 44.28), **בְּחֹם הַיּוֹם** 'in the heat of the day' (Gen. 18.1), and similar cases. This is because it is not permissible to begin (a word) with a quiescent letter. You will find the issues concerning this aspect explained in *The Guide for the Reader*. God knows best.

II.S.6.10. The Tenth Subsection

A mobile *shewa* is followed by quiescence in the third letter after it, or one greater (in number than the third), as in, **לְיֹשֶׁבֵי־בְקָשָׁה** 'to Joshbekashah' (1 Chron 25.24), **לְיֹקִמְעָם** 'to Jokmeam' (1 Kings 4.12), and the like, and as in cases in which

II.S.6.7. אלפן אלסאבע

אלשוא אדא אגתמע מע מלך תחת חרף מגע אלמלך מן אן
 יסתופי חטה מן אלתקל מתל חרם ובית ענת גם כל חלי ואעלם
 אן תבות חרכה אלשוא אולי מן תבות אסתיפא אלמלך לאן
 לו לם יחתאגו אלי כטף אלמלך וסרעתה לם יגעלו מעה (S12:4v)

270

אלשוא

II.S.6.8. אלפן אלתאמן

לא יגמע אלשוא אלא מע תלתה מלוך פקט והי אלקאמצה
 ואלפאתחה ואלסגלה לאן הדה אלתלתה יצח פיהא אלתוקף
 ואלסרעה:

275

II.S.6.9. אלפן אלתאסע

אלשוא אדא כאן פי אול אלכלאם יכון אבדא מתחרך מתל לעת
 יום דבר מי יקום <כחום היום> ונחו דלך לאן לא יצח אלאבתדי
 בסאכן ואנת תגד אלכלאם פי הדא אלפן משרוחא פי הדאיה
 אלקאר ואללה אעלם

280

II.S.6.10. אלפן אלעאשר

אלשוא אלמתחרך יכון בעדה סכון פי אלחרף אלתאלת ומא
 זאד נחו לישבקשה ליקמעם ואמתאלהמא ממא אלסכון פי

the quiescence is in the third letter and also in what is beyond the third letter, such as אֱלֹהִים 'God' and בְּרוּשִׁים 'cypresses'.

II.S.6.11. The Eleventh Subsection

A mobile *shewa* does not come next to a (mobile) *shewa* either at the beginning of a word, or in the middle of it, or at its end. This is because a word is mobile (with a vowel) and what attaches to this mobile component when it begins with (a mobile) *shewa* is of a lesser degree of mobility. A quiescent letter may follow these two. Therefore two mobile (*shewas*) are not combined together, in the way that two quiescent ones can combine.

II.S.6.12. The Twelfth Subsection

Two quiescent *shewas* are not combined except at the end of a word, as in וַיִּשָׁב 'and he captured' (Num. 21.1), וְרָחַצְתָּ וְשָׁחַתְתָּ 'and you will wash and anoint yourself' (Ruth 3.3). Take note that when *shewa* under *shin* and *ṣade* is quiescent and *bet* and *tav* remain after it, they must obligatorily be made quiescent, because they do not have a letter next to them to which they could move towards.

II.S.6.13. The Thirteenth Subsection

It is not possible to have a succession of two adjacent *shewas* the first of which is mobile and the second quiescent. Rather the first must be quiescent and the second mobile. Take note that *shewa* may be construed as a successive sequence (of two) even though only one is written, as in מִיָּעַק 'from crying' (1 Sam. 7.8), מִזְבְּחִים 'sacrificing', מְחַלְלִים 'playing the pipe' (1 Kings 1.40, etc.), מִמְלָךְ 'from being king' (1 Sam. 8.7, etc.), הֲבִמּוֹת 'will it be like?' (2 Sam. 3.33). The reason for this is that the letter is pronounced as two letters. This is the custom of Hebrew,

אלתאלת ומא זאד עלי אלתאלת מתל אלהים (S12:5r) ברושים

II.S.6.11. אלפן אלחאדי עשר 285

שוא מתחרך לא יגאור שוא לא פי אול אלכלאם ולא פי וסטה
ולא פי אכרה לאן אלכלאם אנמא יכון מתחרך ומא ילחק
באלמתחרך פהו אקל חרכה מן אלמתחרך אדא אבתדי
באלשוא ואלסאכן קד יתבעהמא פלדלך לם יקתרנא מתחרכין
כמא יקתרנא אלסאכנין 290

II.S.6.12. אלפן אלתאני עשר

שואאין סאכנין לא יקתרנא אלא פי אכר אלכלמה מתל וישב
ורחצת וסכת וועלם אן למא סכן אלשוא אלדי תחת אלשין
ואלצדי ובקי בא ותו לם יכן בד מן תסכינהמא לאן ליס להמא
חרף יגאורהמא פיתחרכא אליה 295

II.S.6.13. אלפן אלתאלת עשר

שואאין מתראדפין אלאול מתחרך ואלתאני סאכן לא יגוז
(S12:5v) תראדפהמא אלא אן יכון אלאול סאכן ואלתאני מתחרך
ואעלם אן תם שוא בניתה עלי אלתראדף ואן כאן ליס אלא
ואחד מכתוב נחו מזעק מזבחים מחללים ממלך הכמות ואלסבב 300
פי דלך אן אלחרף יכרן בחרפין פהדה סירה פי אלעבראני והוא

namely that every letter with strengthening, I mean with *dagesh*, in the middle of a word, where it does not have the status of beginning (a word or syllable), under which there is *shewa*, is pronounced as two letters.

II.S.6.14. The Fourteenth Subsection

A *shewa* at the end of a word can only be silent, as in דָּרָךְ, מְלִךְ, and similar cases.

אן כל חרף משדד אעני מדגוש פי וסט כלמה בחית לא יגרי

מגרי אבתדי ותחתה שוא יכרג בחרפין

II.S.6.14. אלפן אלראבע עשר

אלשוא פי אכר אלכלאם לא ימכן אן יכזן אלא סאכז נחו דרד
ומלך ואמתאלהמא

305

II.S.7.0.

SECTION ON THE NAMES OF THE VOWELS AND THEIR PLACE OF ARTICULATION

II.S.7.1.

The vowels are seven, namely א, א, א, א, א, א, א.

II.S.7.2.

The first is ‘the point above’ (i.e. *holem*) because it moves along the surface of the whole mouth. Its name is *holem*. The meaning of this is ‘fullness’, because it fills the whole mouth. They have derived (the name) from one of the languages that they used.

II.S.7.3.

The second is *qameṣ*, which is derived from וְקָמַץ הַכֹּהֵן ‘and the priest will grasp’ (Lev. 5.12, etc.), because it grips the mouth.

II.S.7.4.

The third is *pataḥ*, which opens the whole mouth, from פָּתַח-פִּיךָ שְׁפֹט-צְדָקָה ‘open your mouth, judge righteously’ (Prov. 31.9).

II.S.7.5.

The fourth is *segol*, which consists of three dots below, as if they were a bunch of grapes.

II.S.7.6.

The fifth consists of two dots below in a line. Its name is *ṣere*,

II.S.7.0.

פצל פי אסמא אלמלוך ומחלהא

II.S.7.1.

אלמלוך סבעה והי א א א א א א א

II.S.7.2.

אלאול אלנקטה מן פוק לאנה יסיר עלי סטח אלפם כלה ואסמה
 חלם ומענאה (S12:6r) מלו לאנהא תמלא אלפם כלה ואשתקוה 310
 מן בעץ אללגאת אלתי מעהם

II.S.7.3.

אלתאני קאמצה משתקה מן וקמץ הכהן לאנהא תקבץ אלפם

II.S.7.4.

ואלתאלת אלפאתחה והי תפתח כל אלפם מן פתח פיך שפט
 צדק

II.S.7.5.

ואלראבע סגולה והי אלתלתה נקט מן אספל כאנהא ענקוד 315

II.S.7.6.

ואלכאמסה הי נקטתין מן אספל מצטפה אסמוהא צירי

the meaning of which is 'splitting', because it splits between the teeth. They have derived it from the languages that they used.

II.S.7.7.

The sixth is one dot below. Its name is *hireq*, from **וְחָרַק עָלָיו שִׁנָּיו** 'and gnashes his teeth against him' (Psa. 37.12). The meaning of this is that the teeth make a squeaking sound with it.

II.S.7.8.

The seventh consists of three dots (written) obliquely. It may be replaced by one dot in the heart of *vay*. Its name is *shureq*, meaning 'whistling', from **לְשִׁמְעַ שְׂרָקוֹת עֲדָרִים** 'to hear the whistlings of the flocks' (Jud. 5.16), because it gathers the lips together.

ומענאהא שאק לאנהא תשק בין אלאסנאן וקד אשתקוהא מן
אללגאת אלתי מעהם

II.S.7.7.

ואלסאדס הי נקטה ואחדה מן אספל ואסמוהא חרק מן וחרק
עליו שניו ומעני דלך אן תצר בהא אלאסנאן צרא

320

II.S.7.8.

ואלסאבע תלתה נקט מוארבה וקד יכון עוצהא נקטה ואחדה פי
קלב <אלואו (S12:6v) אסמוהא שרק> במעני אלצפיר מן
<לשמוע> שריקות עדרים לאנהא תגמע אלשפתין

319 חרק] חַרְק S1:8r 321 מוארבה] מורב S6:11r 322 אלואו...
שרק] אלואו (+ אסמוהא מפק לאנהא תגמע אלשפתין ואלתלתה נקט
אלמוארבה S12) אסמוהא שרק S12 S6:11r 323 לשמוע] S6:11r
אלשמע S12 S3:10v

II.S.8.0.

DISCUSSION CONCERNING THEIR PLACE OF ARTICULATION

II.S.8.1.

The place of articulation of *holem* is the root of the tongue and the place of swallowing, and it moves over the surface of the entire mouth.

II.S.8.2.

The place of articulation of *qameş* is slightly above the root of the tongue, this being the (first) third of the tongue, and its movement is to above the palate.

II.S.8.3.

The place of articulation of *pataḥ* is the surface of the tongue downwards.

II.S.8.4.

The place of articulation of *segol* is the contraction of the sides of the mouth and its movement is upon the lower surface of the mouth.

II.S.8.5.

The place of articulation of *şere* is the teeth, without closure.

II.S.8.6.

The place of articulation of *hireq* is the closure of the teeth with force.

II.S.8.7.

The place of articulation of *shureq* is the lips gathered together (as if for) whistling.

II.S.8.0.

אלכלאם פי מחלהא

II.S.8.1.

מחל אלחלם עקר הלשון ובית הבליעה ומסירה עלי סטח אלפם
כלה

325

II.S.8.2.

מחל אלקאמצה פוק אצל אללסאן קליל והי תלת אללסאן
וחרכתהא אלי פוק אלחנך

II.S.8.3.

מחל אלפאתחה סטח אללסאן מן אספל

II.S.8.4.

מחל אלסג'ה צם אגאב אלפם וחרכתהא עלי סטח אלפם
אלספלאני

330

II.S.8.5.

מחל אלצירי אלאסנאן בגיר טבק

II.S.8.6.

מחל אלחרק טבק אלאסנאן בקוה

II.S.8.7.

מחל אלשרק הוא שלשפתין מצמומתין באלצפיר

II.S.9.0.

SECTION CONCERNING THE GA'YA

The *ga'ya* is an exhalation in speech, which conducts the reading along and carries it forward in a beautiful manner, animating the reader and moving him to read more. One reader omits it in some places whereas another reader sustains it. In sum, it has no principle, because it is not an accent, like a disjunctive accent or a conjunctive accent. It is marked on a slant to the right of the reader, similar to the marking of *tifha* and *mayela*. It is said that the *ga'ya* has no principle. It is never accompanied by *maqfef*, which is a line that links two words on account of the fact that one word does not have a disjunctive or conjunctive accent. This is because any word that has an accent does not have *maqfef*, unless a *ga'ya* can come before the accent, in which case a word may contain an accent and *maqfef* in some places. There are, however, some places from which *ga'ya* cannot be omitted, such as **כִּי לֹא יִשְׁנוּ** 'for they do not sleep' (Prov. 4.16), which is from 'sleeping and slumber'. If you were to omit it, it would come to mean 'repeating', as in **אֶחָדָם דָּבַר לִי אַחֲרַי** 'after my word they did not speak' (Job 29.22), and similar cases where the meaning changes on account of it.

II.S.9.0.

פצל פי אלגעיה (S12:27r)

335

אלגעיה הי תנפס פי אלכלאם ותזף אלקראה ותסוקהא אחסן
סיאק ותנשט אלקאר ותחרכה אלי אלתזיד פי אלקראה פקאר
יחדפהא מן בעץ אלמואצע וקאר יתבתהא ובאלגמלה לא אצל
להא לאנהא ליסת בנגמה (S12:27v) כאלאלחאן ואלכדאם
>ונצבהא הו נצב בתמייל< אלי ימין אלקאר שביה בנצב 340
אלטפחה ואלמאילה וקד קיל > אין אָב ללגעיה < והי אבדא יכון
מעהא אלמקף והי כטה תוצל בין אלכלמתין אדא כאנת
אלכלמה ליס פיהא לחן ולא כאדם לאן כל כלמה פיהא טעם לא
יכון פיהא מקף אלא אן תגִי אלגעיה מן קדאם <אלטעם> פיציר
פי אלכלמה טעם ומקף פי בעץ אלמואצע >גיר אן תם מואצע 345
לא ימכן חדף אלגעיה מנהא< מתל כי לא ישנו אלדי הו מן
אלוסן ואלנום ולו חדפת לצאר מן אלתתניה מתל אחרי דברי
לא ישנו ונחווה ממא יתגיר אלמעני לאגלהא

340 ונצבהא...בתמייל] S19:5v S2:17v וינצבהא פהו נצב בתמ] [S12 341 אין...ללגעיה] S26:1v אין אָב לל] [S24:1v אָב ללגעיָה
S19:5v אין אב ללגעיה S23:16v אין אבל לגעיה S28:3v אין אין אב
ללגעיה S12:27v S2:17v 344 אלטעם] S19:5v אלמארכה S12
345 גיר... 346 מנהא] S19:5v תם מוצע לא ימכן חדף אלגעיה מנה S12